

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Balthassaris Alvarez, Societatis Iesv Religiosi

**Puente, Luis de la
Coloniae Agrippinae, 1616**

§. 1.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43347

præcipuè sanctissimi Sacramenti: (quod vâcinum suum appellabât) vt quicumque ad eam accederet, obstupescerent; & faterentur, etiamsi aliàs valde essent periti, se nunquam adeò exactè sanctæ nostræ fidei mysteria intellexisse, atque cùm eadem illa explicaret.

§. I.

SED multis prætermiſſis, quæ sanctitatis eius manifesta essent testimonia, eò, quòd ea referre præter nostrum esset institutum: ea nunc solum adferemus, in quibus appareat quanta auxilia ad eam perueniendi habuerit à P. Balthassare, qui videns, eam à Dei gratia præuentam, suscepit in se eam promouere, ac perficere: cui etiam diuina Maiestas singularem ad id præstantum gratiam contulit. In id ergo mentis oculos P. Balthassar intendit, vt omnes defectus & imperfectiones, quas in illa obseruabat, ab ea remoueret, altiusq; radices mitteret in profunda humilitate, patientia & insigni obedientia, ac resignatione, mille adinueniens modos ad eam mortificandam. Respondebat enim illi siccè, & asperè, cùm aliquid illa interrogaret; faciebat, illam expectare, & vltimam ad Confessionem accedere etiamsi ante alias venisset; sæpè illi negabat, quod petebat, ac inauditam dimittebat: & cùm facultatem illi dedisset, ter in septimana communicandi obingens desiderium, quo tenebatur sacrae Communionis: in hoc ipso tamen illam probabat, & exercebat: vt magis apud Deum proficeret. Quoniam Iusti non habentes cor suum rebus temporalibus obstrictum & ligatum, non adeò agerunt

ferunt mortificationem circa illas; sicut circa res spirituales, in quibus totum solatium, & consolationem suam repositam habent: ideo in his sunt probandi: ut in omnibus sint voluntati Dei resignati, & subiecti, illique soli alligari. In hunc ergo finem dixit ei semel, ne ad communionem accederet, nisi prius ipsi confiteretur: cum aliàs iuberet eam alijs confiteri. Venit igitur illa sequenti die Communioni destinato: ipse verò noluit ad Confessionale descendere, donec intellexit, tres, aut quatuor alias ipsum expectare: cum ergo ipse descendit; iussit alias prius confiteri, & interim aliæ quoque peruenerunt, quas similiter prius ad Confessionem vocauit, & antequam illæ essent exeditæ, audita est undecima hora. Surgens igitur ipse ex sede ei dixit, ut sequenti die rediret. Qua sequenti die veniente, Pater remota disposuit, ut idem, quod pridie eueniret: & hac ratione illam continuit per viginti dies absque Confessione, & Communione. Iudicabat enim Sanctus vir, illam, quod hoc tempore non suscipiendo Sacramenta amittebat, re ipsa compensare quotidiana sua præparatione, & fame qua tenebatur illa suscipiendi; & heroicis patientiæ & mortificationis exercitijs, quæ illam melius disponebant ad eadem postea frequentius & fructuosius suscipienda. Valde sentiebat Mater Maria Diatia hanc dilationem: sed ob reuerentiam erga suum Patrem, replicare non audebat; nec illum deserere, ob amorem erga ipsum conceptum, quamuis adeo asperè ab eo tractaretur: ut lepidè illi dicere soleret: mi Pater, & quid de meis querelis, ac rixis?

A L I-

ALIQVANDO etiam ingressa est templum in crepidis & cum baculo, vt videretur cum aliqua grauitate & autoritate accedere: quam cum Pater Balthassar intrantem videret, ad se vocauit, ac dixit: an fortè ostendere se vellent matronam aliquam, aut Dominam, & nihil illius superbia iam deesse; & statim iussit, ad plateam exire, & crepidis ibi relictis, ingredi sicut oportebat, & ipsam decebat. Quod ad nutum serua illa Dei fecit, non attendens relictas crepidas facile amitti posse, & redeunti prohibuit communionem, in poenam eius leuitatis: quamuis adeò illa se humiliauerit, & institerit: vt communionem tandem ei permiserit. Patiebatur illa in initio Dæmonum persecutiones; & cum semel grauius eam vexassent, timorem aliquem cōceperat: propterea paruum puellulum curauit in proprio suo cubiculo dormire, quo cum semel P. Balthassar venisset, & stratulum vidisset, in quo puerulus dormiebat, causamque eius rei cognouisset, asperè eam reprehendens; dixit: quorsum hic puerulus, non te pudet, adhuc es adeò infans, vt post tantum temporis hareas adhuc in principijs: eam exiguam habes in Deum fiduciam? quo audito, statim illa stratulum obiecit promptè obediens sui Patris insinuationi: Fuit autem id bono consilio, valdeque ad rem factum: huiusmodi enim personæ non debent Dæmonem nimium timere, scientes, eum nec minimum vestis pilum absq; Dei licentia tangere posse: nec suam fiduciam debent in creatura aliqua collocare, sed in dulcissimi sui Creatoris proiectione, sub quaerunt tutissima.

EX loco suæ habitationis solebat interdum exire, vt præcipuas aliquas Dominas visitaret, cui P. Balthasar dixit: ne tempus ita expenderet, sed potiùs in iuuando Deo. A quo tempore illa nunquam exijt, vt aliquam visitaret. Et cum Dominæ illæ de eius Confessario conquererentur, quod per eum priuarentur solatio, quòd cum illa loquentes habebant: illa, non vt aliæ solent, culpam in Confessarium conijciebat; sed eum potiùs excusabat, dicens: Confessarium non prohibuisse visitationes, sed propriam recollectionem suafisse.

HIS & alijs mortificationibus industrius hic spiritus Magister suam disciplinam exercebat, non solum ob ingentem, quem illa inde fructum percipiebat, libentissimè eas admittendo; sed etiã ob aliorum exemplum; & vt ignaui agnoscerent veros suos defectus, reprehensione dignissimos esse: cum hæc innocens, & in rebus, quæ vix defectus speciem præferrebant, ita tractaretur: ac discant, seseque excitent ad suos proprios emendandos,

DENIQVE hæc Dei serua virtutem suam ostendit in perseverantia subiicendi se, & obediendi ei, à quo ad eò mortificabatur; eumque ex toto corde amando, ob tantum commodum sibi ab eo proueniens: quem etiam absentem nunquam passa est ex oculis suis recedere; aut rerum obliuisci, quas ab eo audiuisset: tantique eum faciebat, vt in eius comparatione infantem se in virtute iudicaret. Ac dicere solebat: se in aliquo angulo ad portam cœli cum infantibus baptizatis ante discretionis ætatem defunctis mansuram;

patrem

patrem verò suum magna cum gloria & comitatu ad altissimum locum ingressurum. Et alludens ad consuetudinẽ ipsam reprehendẽdi, lepide addebat, quod Pater ascendens cœlum, ipsamque in loco adeò humili videns, dicturus esset: Istic hæsisisti vetula, pigra & ignaua! Sed quam ipsa de se humiliter adeò sentiret: fuit certè magna in oculis Dei, & Magistri ac Ducis sui: qui etsi eam mortificaret, & humiliaret: magnam tamẽ de ea habuit opinionem, magnique eam faciebat cui etiam postea, vt quotidie communicaret, concessit, ob insignem & extraordinariam ad sanctissimum Sacramentum deuotionem; fidemque adeò viuam præsentia Domini in eo latentis, atque si ipsis oculis eum videret. Et nonnunquam in sacra Hostia à Sacerdote eleuata videbat iuuenem extremæ pulchritudinis, & in calice ipso videbatur sibi videre rubentem sanguinem Christi, & quasi ex calido, & recenti vaporem aliquem ascendere, & cum sacra Hostia diuideretur, videbatur sibi videre Deum integrum in vtraq; parte diuisa. Quod cum ipsa cuidam Theologiæ Magistro referret illeque admiraretur se talia à rustica fœmina audire: illa cum magna sinceritate respondit: certè ego existimaui reliquos etiam idem videre. Et colloquens cum Christo ipso de hoc mysterio, dicere ei solebat: mi Domine, aliquidne istic superest mihi dandum? hac dulci & amorosa interrogatione insinuans, infinitum bonum, quod ibi accipiebat; & satietatem, quam ita ex sacra Communionem sentiebat; vt maneret semper noua famemes, quotidie communicandi.